

Filiz Işık Bulut

İÇİNDEN MÜZİK GEÇEN MITOLOJİK HİKÂYESLER

MEZOPOTAMYA

Birinci Bölüm

Arkadaşlarımla aram kötü olduğunda kendimi çok mutsuz hissediyorum. En yakın arkadaşım Pel de okul açıldığından beri, yani bir aydır bana eskisinden farklı davranıyor. Mesela bugün beni sınıfta bırakıp teneffüse Zer'le çıktı. Ben aynısını yapsam günlerce konuşmaz benimle... Bu arada Zer, bizim okula bu yıl geldi. İlk başlarda yalnızdı ama sonraları teneffüse çıkarken onu da davet etmeye başladık. Artık hep üç kişi dolaşıyoruz. Bu durumdan ilk önce rahatsız değildim. Ama sonradan üç kişi yakın arkadaş olma fikri hoşuma gitmemeye başladı. Çünkü Pel'le aramızda kimsenin olmasını istemiyorum.

Adım Şîn! On yaşındayım. Aynı adı taşıyan başka birini tanımıyorum. Sanki dünyada tek Şîn benim. Anneannem koymuş adımlı... Mavi demek. Ama gözlerim mavi değil. Saçlarım gibi simsiyah. Pel'in gözleriye renkli. Işığa göre değişiyor. Bazen yeşil, bazen kahverengi oluyor. Sarı olduğunu bile gördüm. Ama bugün beni çok üzdü. Hiçbir şey demeden Zer'in peşine takıldı. Okul açılalı bir ay oldu ve onunla her gün daha da

yakınlaşıyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. En büyük korkum Pel'in benimle değil, sadece Zer'le arkadaş olması...

Öğle yemeği saati geldiğinde tüm öğrenciler yemekhaneye gitti. Ama ben Pel'le yan yana gelmemek için gitmedim. İyi de bir saat nerede bekleyecektim? Aklıma kütüphane geldi. Orada kendime bir kitap seçer, okurken zamanın nasıl geçtiğini anlamazdım. Bu düşüncelerle kütüphaneye girdiğimde bir de baktım Zer de orada... Neden yemeğe gitmemişti ki? Önünde bir sürü harita vardı. Beni görünce yanına çağırdı. İstemesem de gittim.

"Gözlerini yum ve parmağınla haritadan bir yer seç," dedi cıvı cıvı bir sesle.

"Hem en yakın arkadaşımı elimden al, hem de gel oyun oynayalım de! Seninle konuşmak istemiyorum," demek isterdim. Ama söylemedim. Tartışmak hiç bana göre değil.

Zer tekrar etti. "Haydi, yum gözlerini..."

Pel de böyledir. Aklına bir şey koydu mu mutlaka yaptırır. Tam kendine göre bir arkadaş bulmuş. Zer de onun kadar ısrarcı. İsteksizce gözlerimi yumup haritada bir yere dokundum. Gözlerimi açtığımda parmağım okyanusun üzerindeydi.

"Şîn! Ne şanslısın! Okyanusa dokundun," dedi Zer.

Cevabını merak etsem de "Şans bunun neresinde?" diye sormadım. İlgiilenmez bir tavırla ondan uzak bir

masaya doğru yürüdüm. Zer haritalara bakıp notlar alırken ben de raftan elime geçirdiğim bir kitabı önüme koydum.

Tam okumaya başlamak üzereydim ki “Okyanusta olmak bence güzel...” diye seslendi.

Onunla konuşmak istemediğimden kitabımı açıp okurmuş gibi yaptım. Kafamı hiç kaldırmadım. Ama kütüphanede fazla kalamayacağımı da anlamıştım. Kesin birazdan yanıma gelip “Ne okuyorsun?” diye soracaktı. Raftan aldığım kitabı yerine yerleştirdim. Üst sınıflardan birkaç öğrenci kütüphaneye girdiği sırada Zer’e fark ettirmeden oradan çıktım.

Okulun bahçesinde tek başıma dolaşırken Pel yanıma geldi. Her zamanki gibiydi. “Neredeydin? Her yerde seni aradım,” dedi neşeyle.

Şaşırmıştım. Beni ne kadar üzdüğünün farkında bile değildi. Yüzüne bakmadan “Buradaydım,” dedim. Sınıfa girene kadar bir şeyler anlattı. Ama benim aklım hâlâ önceki teneffüste Zer’le birlikte beni umursamadan kapıdan çıktıkları o andaydı. Bu yüzden söylediklerinin hiçbirini duymadım.

Okul çıkışı canım sıkkın bir halde servise bindim. Pel hemen Zer’in yanına oturdu. Ben de yan koltuğa geçtim. Onlarla hiç konuşmadan camdan dışarı baktım.

Zer yol boyunca ilginç hikâyeler anlattı. Köydeyken şu olmuş, bu olmuş. Kar yağmış, tilkiler köye inmiş. Anlatıkları komikti, bu yüzden gülmek için dinlememeye karar verdim. Okula en yakın ev bizimki olduğundan, her zamanki gibi servisten ilk önce ben indim. Koltuktan kalkarken duyamayacakları şekilde, “Görüşürüz,” dedim ve arkama dönüp bakmadım.

Apartmanın önüne geldiğimde dış kapıyı açmak için anahtarımı aradım. Çantamın tüm gözlerine baktım. Yoktu. Of! Bu kaçınıcı kaybedişim! Belki de yine evde unutmuştum. Babamın akşam gelince ne söyleyeceğini biliyordum: “Büyüdün artık Şîn! Birincisi; sorumluluklarını birmelisin! İkincisi; daha dikkatli hareket etmelisin. Üçüncüsü; düzenli olmalısın.”

Babam bir şeyi anlatırken hep “birincisi, ikincisi, üçüncüsü” der. Annem de öyle! “Üçe kadar saydığım da uyu, beşe kadar saydığım da dişini fırçala, ona kadar saydığım da ödevini yap!” Sayılarla konuşmayı seviyorlar. İkisi de bankacı olduğu için belki de...

İşten gelmelerine daha iki saat vardı. Çalıştıkları şube evimize yakın olduğu için yürüyerek yanlarına gidebilirdim ama sitenin bahçesinde beklemeye karar verdim. Ne de olsa doğduğum günden beri Bankacılar Sitesi’nde yaşıyoruz. Her yerini karış karış biliyorum. Evlerimiz de tıpkı banka kasaları gibi sıkı sıkıya korunuyor. Kimse güvenliği aşmadan içeri giremiyor.

Zaman geçirmek için ss havuzuna doğru yürüdüm. Kenarındaki banka oturdum. Bir Őeyleri saymayı ben de seviyorum. Etrafa göz gezdirip sayacak yeni bir Şey aradım. Yeni diyorum çünkü pek çoğunu aslında defalarca saydım. Mesela ocuk parkına kadar kaç tane sokak lambası var biliyorum. Kaç adımda bizim evden markete gidildiğini de...

Sayacak bir Şey bulamayınca yine Pel'i düŐünmeye başladım. Yarın onunla hiç konuşmayacağım. Kızdığımı anlarsa anlasın. Kiminle arkadaş olursa olsun. Ben böyle planlar kurarken, bankın üzerine nereden geldiğini anlamadığım bir kedi zıpladı. Öyle korktum ki! ığlık atıp ayağa fırladım. Ben bağırınca kedi de geriye doğru katı. Size bir sırrımı vereceğim. Ben kedilere dokunamıyorum. Onları sadece uzaktan sevebiliyorum. Bunu söylediğimde insanlar bana, "Neden korkuyorsun ki! Sen kocamansın, o küçücük. Sana ne yapabilir?" diyorlar. O yüzden artık kimseye söylemiyorum. Hem zaten kedi yanıma aniden gelmeseydi bu kadar korkmazdım.

Ondan uzaklaşmak için ocuk parkına doğru yürüdüm ama o da peşimden geldi. Benden ne istiyordu ki? Yavaşça yaklaştı. Sirtını kabartarak bacaklarımın

arasından birkaç defa geçti. Kıpırdamadım. Bağırmadım da. ylece donup kaldım. Başıyla ayak bileklerime sürtündü. Tırmalamasından korktum ama öyle bir niyeti yok gibi gr-

